

opusdei.org

Marias liv (XVI): Kristi gravläggning

Bilden av la Pietà visar oss ännu en gång Jesus i Marias armar. Modern tar på nytt emot Sonen som föraktats av människorna. Sextonde artikeln om Marias liv.

2011-07-15

Jesus var död vid tretiden på eftermiddagen, timmen då lammen slaktas i Templet för påskmåltiden, som nu är förestående. Det fjärde Evangeliet understryker denna symbolik alltsedan de först kapitlen,

när den lägger dessa ord i Döparens mun, han som utpekade Jesus för en grupp lärjungar: *Där är Guds lamm, som borttager världens synder* (Joh. 1:29). Maria stannade vid Korsets fot, med Johannes och de heliga kvinnorna. Med blicken ständigt fäst på sin Son, förmådde hon inte avlägsna sig från denna plats. Hon skulle ännu svälja många bittra munstycken, innan hon kunde lägga hans kropp i graven.

Vid solens nedgång, vid sextiden på eftermiddagen, började redan sabbaten, som detta år var mycket högtidlig, eftersom den inföll samtidigt som hebréernas påsk. Det var inte lämpligt under en så stor högtid, att de dömdas kroppar skulle fortsätta att hänga kvar på korsen. Därför vände sig en grupp skriftlärda till Pilatus och bad honom, *att de korsfästas benpipor skulle krossas och kropparna tas bort* (Joh 19:31). Romerska prokuratorn skickade

några soldater att utföra detta dystra uppdrag. Vi kan föreställa oss Marias förfäran, när hon på kalvariet såg en pluton, beväpnad med påkar och spjut. Den Helige Johannes beskriver scenen: *de krossade benen på den förste och sedan på den andre, som blivit korsfästa tillsammans med honom. När de sedan kommit fram till Jesus och såg att han redan var död, krossade de inte hans ben utan en av soldaterna stack upp sidan på honom med sin lans, och då kom det ut blod och vatten* (Joh 19:32-34).

Lansen genomborrade hjärtat på Jesus, som redan var död, och sårade djupt Marias själ, och så fulländades Simons profetia: *också genom din själ skall det gå ett svärd* (Luk 2:35). Den helige Johannes, som var ögonvittne, ser i denna episod fulländningen av andra profetior; särskilt dem som syftar på påskalammet: *inget ben skall krossas på honom* (Joh 19:36, jfr Es 12:46). Och ett annat ställe i

skriften säger vidare: ”*De skall se på honom som de har genomborrat*” (Joh 19:37; jfr Sak 12:10).

Tiden brådskade. Josef från Arimataia och Nikodemus, gudfruktiga män och medlemmar i Rådet, Herrens lärjungar men i det fördolda, gick till Pilatus och bad djärvt, att Herrens kropp skulle ges till dem. När Pilatus fastställt döden, tillät han det. Dit kom Josef med en skara tjänare som bar stegen för att ta ner kroppen från korset, och lindade den i ett stort lakan. Dit kom också Nikodemus och *hade med sig en blandning av myrra och aloe, omkring trettio kilo.*(Joh 19:39): en stor mängd kryddor, värdig en konungs begravning, *De tog Jesu kropp och lindade den med linnebindlar tillsammans med kryddorna så som judarna brukar göra vid en gravläggning.* (Joh 19:40)

Den kristna fromheten har uppehållit sig vid detta ställe i Evangeliet för att med känsla och andakt begrunda bilden av Maria med den döde Sonen i sin famn. Det är den mycket väl kända scenen Pietà, som gjorts odödlig i konsten genom otaliga tavlor och skulpturer. Kanske det var i detta ögonblick, då hon höll Kristi plågade och knappt tvättade kropp som Jungfrun och kvinnorna stämde upp sina klagovisor, som det var brukligt hos de gamla folken i Mellanöstern och som det sker ännu i dag på vissa platser. Evangeliet är sparsamt med detaljer; men i gamla traditionella dokument är denna scen beskriven med alla enskildheter, och det har lagts i Marias mun – som till exempel den helige Efraim på 400-talet gör – några klagovisor i vilka Madonnan ger utlopp för sin smärta men samtidigt är helt överens med Guds Vilja.

Till slut lades Jesu kropp i Josefs ägor, på några steg från Kalvariet. *Intill platsen där Jesus hade blivit korsfäst fanns en trädgård och i trädgården en ny grav där ännu ingen hade blivit lagd. Där lade de Jesus, eftersom det var den judiska förberedelsedagen och graven låg nära. (Joh 19:41-42). Josef av Arimataia rullade en stor sten för ingången till graven och gick därifrån (Matt27:60)* Snart skulle det börja den stora och högtidliga sabbaten. Trots högtiden bad representanter för översteprästerna och fariséerna dagen därpå Pilatus att sätta ut en trupp soldater för att bevaka denna plats. Pilatus beviljade dem det. *Och de gav sig iväg och skyddade graven genom att försegla stenen och för att vaka vid denna plats (Matt 27:66).*

Tron på Jesus Kristus, Messias och Guds Son, tycktes numera utslocknad på jorden. Men den strålade med kraft i hans Moders hjärta, som inte

hade glömt sin Sons löfte: *efter tre dagar skall jag uppstå* (Matt 27:63).

J.A. Loarte

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
marias-liv-xvi-kristi-gravlaggning/](https://opusdei.org/sv-se/article/marias-liv-xvi-kristi-gravlaggning/)
(2026-04-01)